

POSLEDNÍ
PŘÁNÍ
BRISTOL
KEATSOVÉ

Přeložila Martina Buchlová Williams

MARY E. PEARSON

COO
BOO

Poslední přání Bristol Keatsové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary E. Pearson
Poslední přání Bristol Keatsové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POSLEDNÍ PŘÁNÍ BRISTOL KEATSOVÉ

Přeložila Martina Buchlová Williams

MARY E. PEARSON

COO
BOO

OD MARY E. PEARSON JIŽ VYŠLO:

DUOLOGIE ZLODĚJSKÝ TANEC

Zlodějský tanec

Zlodějská přísaha

TRILOGIE KRONIKY POZŮSTALÝCH

Falešný polibek

Zrádné srdce

Temná krása

Dvoření Bristol Keatsové

*Pro mého manžela. Prošla jsem s tebou dveřmi a bylo to
jako kouzlo. Potom už jsem se nikdy neohlédla.*

KRALOVSTVÍ ELPHAME

Ten vášnivý románec mezi královnou Elphame a princem Danu byl legendární – i to, jak se z nich stali ti nejzavilejší nepřátelé. V záchvatu hněvu princ proměnil mladou a překrásnou královnu v žábu a vrána, která letěla kolem, ji chňapla do zobáku. Už ji nikdy nikdo neviděl. Ta historka, jako ostatní jí podobné, vzkvétala mezi znuděnou a zahálčivou šlechtou a překypovala spekulacemi, až nikdo nevěděl, která verze je pravdivá, ale na tom vlastně nezáleželo, protože nakonec každý ví, že legendy si žijí vlastním tajným životem.

ANASTASIA WIGGINSOVÁ
ENCYKLOPEDIE ŘÍŠE VÍL

KAPITOLA 1

Na Bristolině parapetu ležely v řadě čtyři růžové okvětní lístky, hebkí než hedvábí, příslib, že rozveselí i ten nejtemnější den.

„Ještě víc,“ zašeptal Deek. Spolu s ostatními šotky se v rozrušeném hejnu vzdálili a vraceli se do zahrady, dokud růže nebyla úplně obraná a široký parapet plný.

Stačilo to?

Deek už šotkům vysvětlil proč. *Než dnešní den skončí, bude tenhle pokoj plný neštěstí.* Chuť blížících se slz cítil ve vzduchu, jak to dokáže jen šotek, nasládlou slanost, která ohřeje kůži, ale rozdrťí srdce.

A nechtěl, aby bylo srdce té smrtelnice ještě pohmožděnější, než už bylo. Báł se, že by mohlo dočista přestat bít. To ve vzduchu cítil taky.

Bristolin pokoj byl jako ze škatulky, k jejímu řádění jako by nikdy nedošlo. Na stolku stála váza hyacintů a na zemi se nepovalovalo žádné rozbité nádobí. V koberci se vzorem lesní půdy už zase poletovali motýli a z tkaného doupěte v koutě vykukovaly zelené oči její lišky. I ten ožehlý strop v koupelně už byl zase jako nový. Důkazy jejich trpké hádky byly pryč, ale ta zhoubná slova se jí z nitra nevytratila. Tam zabere úklid delší dobu.

Místo toho, aby se do té myšlenky nechala vtáhnout hlouběji, zaměřila pozornost jinam. Proběhla místností, vysvlékla se ze včerejších šatů a vzala si svoje jezdecké vybavení a boty. Tyghan dělal ve svém pokoji to samé a urychleně se připravoval na cestu. Jejich téměř sabotovaná výprava dostala druhý život. Dnes se svým týmem zachrání Caela. Vzpomínala si na jásot, který se rozlehl zámek Timbercrest v předvečer Beltainu, když jim kouřová vize vyjevila, že Cael je ještě naživu. A i když Tyghan odmítal přiznat, že má bratra rád, ve tváři se mu rozlila úleva. Nikdo, ani král, by neměl být nucen vybírat si mezi povinnostmi a bratrovým životem. Dnes se Cael vrátí domů.

Posadila se do křesla, aby si zavázala boty, ale místo toho její pohled přitáhly otevřené dveře šatníku. Zašimralo ji v žaludku. Tyghanovy šaty už zase visely vedle jejích. Hobové, kteří je našli vyhozené na chodbě, nejspíš nevěděli, kam jinam je dát, a ji překvapilo, jaká lehkost se jí najednou rozlila v bedrech, jako by pěst, která jí svírala hrudník, povolila. Jeho oblečení bylo zpátky – a ona byla ráda.

Odpuštění je záležitostí srdce...

Odpustila mu?

Toho rána, ve tmě před úsvitem, s nohama stále ještě propletenýma pod přikrývkou, si ji přitáhl k sobě a políbil ji na dlaň. *My to vyřešíme, Bri, slibuju*, zašeptal. Ale plný význam té věci, kterou se chystal vyřešit, jí dál zůstával skrytý. Možná prozatím musel mluvit neurčitě, aby mohli poslepuvat jednu část života předtím, než se pokusí napravit ten zbytek. Tyghan jí řekl, že dal Erisovi za úkol zpracovat radu a poslat posly do všech těch odlehklých domovů jejích členů, aby je svolal zpátky do paláce na nové hlasování ve věci jejího otce, a že rozkaz zabít její matku už odvolal. *Ale to neznamená, že tvou matku nevezmou do zajetí. To udělají.*

To Bristol chápala, alespoň prozatím. Pobyt v zajetí by matce dal potřebný čas, aby ze sebe setřásla vliv toho kouzla, které na ni uvalil Kormick. Bylo zvláštní, že si Bristol přestala dělat takové starosti o otce. Nakonec ho neunesli trovové, Kormick

pořád ještě věřil, že je mrtvý, a Tyghan pracoval na tom, aby se pátrání po něm zastavilo. Odhadovala, že její otec bude v pořádku. Logan Keats, Rían Kumar, Kierus, Celwythský řezník, byl mužem mnoha tváří a životů. Vždycky dopadl nohama na zem, vždycky měl plán a svoje vlastní zaryté postupy. A ty vždycky dokázaly udržet jeho rodinu v bezpečí. Koneckonců po dobu dvou desetiletí úspěšně oklamával dvě různá království, a to ještě se třemi dětmi.

Ale možná, a to bylo důležitější, si o něj nemohla dál dělat starosti, protože odmítl její pomoc i rady. To ji po všem, co udělala, ranilo nejvíc. *Mustš se vrátit domů.* Jako by se místo pomoci vměšovala. Jeho cílem byla čistě jen její matka a jeho vlastní tajný plán, jak ji najít. Její pocity ublíženosti a starosti ustoupily, když pomyslela na to, že Logan Keats nebyl jen umělec, ale i protřelý bojovník – Div Danu – i bez ní. Ještě nějakou dobu se mu podaří nepřítelům unikat.

Nepřítelům. Ta myšlenka se do ní zaryla jako kočičí drápy do masa, ostrá připomínka rozkolu, který pořád ještě zel mezi ní a Tyghanem. Nepřestávala cítit vztek za všechny ty kruté roky, které její rodina strávila na útěku, ale zároveň i výčitky kvůli utrpení, jímž si prošel Tyghan. Dřív nebo později si o tom budou muset promluvit, popasovat se se svými krutými slovy a volbami a přetvořit je v něco, s čím dokážou žít. Teď se každopádně aspoň snažil vyjít vstříc jejím požadavkům, což nebyla žádná maličkost. V hlavě jí znovu jasně zazněla Juliina slova: *Každé srdce se zraňuje i hojí svým vlastním způsobem.* To Tyghanovo pořád ještě krvácelo kvůli zradě jejího otce. Hodně si toho vytrpěl a stále v sobě nedokázal nalézt odpuštění. Ale kdyby Logan Keats před všemi těmi lety Tyghana neznadil...

Tvrdou pravdou bylo, že Bristol byla na světě jenom díky strašnému činu svého otce. V nitru jí pořád vřela ta bouřlivá hádka s Tyghanem v rotundě.

Chystal ses zabít mou matku!

To ještě nebyla tvoje matka! Byla to příšera, která terorizovala Elphame!

Z té reality jí tepalo ve spáncích. Tyghan přišel o nejlepšího přítele a musel přetřpět neznámé hrůzy, ale nebýt té zrady, nebyla by tu ani Bristol. Byla to temná skládačka s tisícem dílků, které do sebe tak docela nezapadaly.

Za závěsy prosvítlo světlo a ona se postavila a vzala si z police ve skříní svůj nůž. Zastrčila ho do pouzdra u pasu pohybem, který jí teď přišel stejně přirozený jako čištění zubů. Kým se to stala? Přetvořila se stejně, jako to udělal její otec? Ohlédla se do zrcadla a skoro se nepoznávala. Vysoké jezdecké boty, kožené chrániče zápěstí pobité ochrannými amulety, nůž ležérně visící u pasu – nůž, který byla připravená použít, bude-li to nutné. Zakroutila hlavou. Odvaha přicházela z nečekaných míst a ta její se zrodila ze strachu. To byl ten mocný elixír, který ji přiměl, aby sem přijela – hluboký, dusivý strach z toho, že bude už napořád na útěku.

Nikdy nestála o život, jaký vedli její rodiče, a nechtěla to ani pro svoje sestry – obzvlášť pro Harper. Šťastný konec? Možná ten se snažila svojí malé sestřičce věnovat. Bristol měla šanci vybudovat Harper trvalý domov, místo, kde bude moct sledovat, jak se mění roční období, jak jilm před jejich domem přeroste střechu, veranda se každý rok o trochu víc prověsí a kontinuita v jejím nitru vytvoří solidní minulost, něco, co ji připoutá ke světu tak, jak to Bristol nikdy neměla. Vytáhla ze skříně dlouhou dýku a zasunula ji do pochvy. Odvaha jí nepřípadala silná nebo moudrá. Jenom nutná. Bristol už nikdy nepodcení sílu strachu.

Strach byl i tím, co ji přivedlo včera k Tyghanovi do pokoje. Vrazila tam, protože její hrůza byla silnější než její hněv. Děsila se, že se Tyghan vzdá. Že nad ním tentokrát démoni zvítězí a ona o něj navždy přijde ve prospěch těch příšer, které vypustila její matka.

„Můžu dál?“

Bristol se prudce otočila. Tyghan se opíral o rám dveří, do tváře se mu vrátila barva a do očí ledový lesk. I ten kratičký pohled stačil, aby si byla jistá, že ho zachránila, a najednou ji

začaly pálit oči. Možná jí v nitru žhnulo vědomí toho, jak málo stačilo, aby ho ztratila, nebo to možná způsobovaly všechny ty věci, co si řekli a nemohli je vzít zpátky. *Ano*, pomyslela si. *Pojď dál. Nech mě sevřít tě do náručí a políbit tě a cítit na kůži tep tvého silného srdce. Pojď dál, jako by k posledním dvěma dnům vůbec nedošlo.*

„Ano, samozřejmě,“ řekla.

Ale on kupodivu zůstal stát ve dveřích, tvář ve stínu čtyřdenního strniště ještě nemožně pohlednější. „Proč ses pro mě včera vrátila?“ zeptal se.

Vypadal jako ztělesněný válečník – sebevědomý, smrtící, se širokými rameny. Zvnějšku. Ale ona viděla vrásku mezi jeho obočím, křečovitě zatatou čelist, nejistotu, která se pod tím sebevědomým zevnějškem skrývala. Viděla prince, kterým byl ještě před několika měsíci, prince, který plnil rozkazy, proměňoval ve skutečnost plán, který pomohl vymyslet její otec. A potom se do toho vložil osud. *Láska*. Nečekaná, ale nepolevující láska Kieruse a Maire všechny jejich plány postavila na hlavu.

„Vrátila jsem se k tobě, protože druhý šance jsou přesvědčivější než ty první,“ řekla Bristol a snažila se udržet vyrovnaný hlas. „Protože jsem tě milovala víc, než jsem tě nenáviděla. Protože mě tvoje utrpení trápilo úplně stejně jako to moje. Nechtěla jsem, aby nás zničila rozhodnutí z minulosti, do kterých jsme nebyli naplno zapojení. Nechtěla jsem o tebe přijít a nedostat příležitost to mezi náma napravit.“

Napravit to. To, co mezi sebou měli. A co za tu nápravu stálo.

„Takže začneme znovu?“

Zakroutila hlavou. „Ne. Ne znovu. Chytíme se všeho, co nám zbývá, rozmotáme všechny zádrhele a od toho se odpícháme dál.“

Vstoupil do pokoje, jako by odemkla neviditelné dveře, a přitáhl si ji do náruče. „Kéž bychom nemuseli jet,“ zašeptal.

Odstrčila ho. „Ale my *musíme*. Tahle mise nám nabízí další druhou šanci – šanci dokončit, co jsme začali. Nevytrhla jsem Kormickovi ty vlasy jen tak pro zábavu.“

„Když sis je vytahovala z kapes, usmívala ses.“

Pokrčila rameny. „Dobře, možná mě to malinko bavilo.“

Naposledy přejela pokoj pohledem, aby se ujistila, že tam nic nezapomněla, a všimla si růžové řady okvětních lístků na parapetu. Zazubila se a přemýšlela, co Deeka přimělo je tam vyskládat.

„Tak jdeme,“ řekla a odešla s Tyghanem ruku v ruce.

KAPITOLA 2

Mistr Woodhouse měl už koně připravené a osedlané. Jejich srst se blýskala v mlžném světle úsvitu a jejich dech se v chladném vzduchu srážel. Podupávali a ržáli nedočkavostí, dychtiví vyrazit – kromě Augusta, který trucoval ve svojí kóji. Zůstával doma, protože jeho pánovi nebylo dobře a odebral se na lože, a jeho celkem znepokojovalo, že všechnu tu slávu a vzrušení záchranné operace zmešká.

„To je dobrý, chlapče,“ konejšil ho mistr Woodhouse. „Příště –“

„Připravení?“

Mistr Woodhouse se za hlasem kulhavě otočil.

Ve vchodu do stodoly stál Tyghan s Bristol po boku. V patách jim šly tři rekrutky. Starý velitel stájí zakopával o vlastní nohy a omlouval se, že králův kůň není přichystaný. „Vaše Veličenstvo! Myslím, že jsem špatně pochopil Kastiny rozkazy.“

Tyghan se protáhl kolem mistra Woodhouse. „To nevadí. Připravím Augusta sám.“

Bez ohledu na to, jak velitel stájí oněměl, nikdo nebyl víc překvapený než Kasta, která zrovna vyšla z místnosti s jezdeckým vybavením. Provaz, který nesla, jí sklouzl z ramene. „Co tu děláte? Myslela jsem –“

„Už je mi líp.“ Zalétl pohledem k Bristol. „Asi stačilo si v noci trochu odpočinout.“

„Odpočínout?“ odvětila Kasta nechápavým tónem. Tyghan ještě včera na Bristol zuřil, a když se do něj naposledy pustili démoni, trvalo mu celé týdny, než se z toho vzpamatoval. „Tak dobře,“ odpověděla opatrně. „Ale co tu dělají ony?“ Mávla rukou k rekrutkám, které postávaly ve vratech do stodoly. „Takhle jsme to neplánovali –“

„Ale teď to tak plánujeme,“ řekl Tyghan a rychle začal chystat Augustovu uzdu a další vybavení. Popadl deku a sedlo a nesl je ke stáji. „Rekrutky by měly zůstat pohromadě,“ vysvětloval. „Olivia s Esmee se shodují, že jsou nejsilnější jako tým. Jejich magie se navzájem doplňuje. Nabřífuj ty ostatní.“ Tím myslel Julii, Sashku a Avery, které s nimi původně neměly jet. A samozřejmě Bristol. „A tu zastávku uděláme,“ dodal. „Tu, co jsme původně plánovali.“

Tyghan byl tak nabitý energií, že si Bristol byla jistá, že mu ušel chladný pohled Kastiných tmavých očí. Přejela jimi po Bristol, jako by vinu za tuhle odchylku od plánu připisovala jí, ale potom se Kasta rychle otřepala, zvedla svinuté lano, které upustila, a pokračovala v přípravách. Jako vždycky byla vzornou vojačkou a rytířkou, přešla to a řídila se rozkazy svého kamaráda a vládce. Bristol obdivovala její hluboké soustředění, to, jak neztrácela čas s city a nechala se zcela pohltit svými povinnostmi. Dnes nešlo o Kastu nebo o něčí ego, ale o konečný cíl, který měli všichni společný. Nešlo ani o minulé křivdy, protože ty byly rozmanité a rovnoměrně rozložené. Dnes šlo o budoucí přežití Elphame – a světa smrtelníků. Zrady a vzteklé požadavky šly stranou, rozmršky se vyřeší později. Do Slavnosti volby zbývaly necelé tři týdny a docházel jim čas.

Přesto si Bristol všimla, že když jí Tyghan oddaně položil ruku na bedra, Kasta ostře pohodila hlavou. Ve vzduchu visely nevyřčené otázky. Od předchozího dne se situace drasticky změnila.

Bristol zaplavil určitý pocit viny, jako by podrývala Kastu – přesně tu rytířku, která jejímu otci tajně dala druhou šanci. *Tajně*. Hodně, hodně tajně. Kasta Kieruse a Maire před všemi těmi

měsíci v lese objevila, ale odešla, zatímco Tyghan to nedokázal. *Proč?* Nad tím si Bristol lámala hlavu. Aspoň teď s novým plánem na stole neprojevovala žádné známky znepokojení. Na to měla moc práce s předáváním instrukcí rekrutkám, jak nařídil král.

Tohle už nebyl výcvik. Bylo to doopravdy. Krok první, nenechat se odhalit. Krok druhý, naložit Caela. Krok třetí, dostat se domů živí. Mezitím byl přehršel dalších dílčích podkroků, pravidel a úkolů, které s nimi Kasta procházela, ale tyto tři kroky byly základ. Zdůraznila, že jakmile dosednou na zem, bude zásadní, aby zachovávaly dokonalé ticho, i když budou pod rouškou neviditelnosti. Ta totiž zvuky nepotlačovala. Šepot se rozléhal, větvičky praskaly pod podrážkami bot, větve stromů se ohýbaly, když se o ně otřelo neohrabané rameno. Ani nemluvě o tom, že Kormick měl ve svých službách mocné čaroděje a podezíravý čaroděj je klidně mohl odhalit pátracím kouzlem.

„Ale my jim k tomu, aby měli podezření, nedáme důvod, že?“ zeptala se Kasta.

Rekrutky přikývly.

„Teprve, až dám souhlas, můžeme neviditelnost odložit, abychom měly přístup ke svým úplným schopnostem. Rozumíme?“

„Rozumíme,“ odpověděla Julia za všechny.

Nenápadný pohyb trénovaly i při výcviku, ale teď jeho nutnost nebyla jen teoretickou záležitostí. Mířily na nepřátelské území – na místo, kde žila Bristolina matka s Kormickem. Kde s Kormickem *spolupracovala*. Bristol vyschlo v ústech a ohlédla se na ostatní rekrutky. Ty byly na cestu také spárované s rytíři na koních. Rose s Hollis úplně zářily, jako by se z úlevy, že ostatní jedou taky, vznášely na obláčku. Ale Bristol tentokrát na svoje kamarádky nahlížela jinak.

Může zemřít víc rytířů.

Jejich zranitelnost na ni křičela jako nikdy. *Moje matka jim neublíží*, opakovala si v duchu skoro jako mantru. *Moje matka by nikdy –*

Ale neklidní mrtví ano.

Kormickovi odporní válečníci ano.

Sám Kormick ano.

Jak daleko bys zašel? zeptala se tenkrát Kormicka a on lehkým tónem odpověděl: *Tak daleko, jak bude třeba.* Pro to, aby se stal králem Elphame, získal kontrolu nad Rohem hojnosti a všechny je měl pod palcem, by udělal cokoli.

Bristol zavřela oči a znovu před sebou viděla ten jeho nelidský pohled, když ji uvěznil v té uličce. Unseelie. Zalilo ji otcovo zoufalství. *Když je s ním, není sama sebou.* Ale kým tedy byla? Znala Bristol svou matku vůbec někdy? Odpověď byla nasnadě. Ne. Její matka uměla skrývat věci, hrát různé role. Když byla s Kormickem, možná byla přesně tím, kým být chtěla, někým mocnějším než jakákoli noční můra.

„Nezapomeň tohle,“ řekl Cully a podal Kastě drobného spícího zajíce, zklidněného vlivem kouzel. Kasta si zvíře strčila do sedlové brašny. Náhrada. Promění ho mocným glamem, takovým, který odolá zubu času, jako byste postavili hrad z žuly místo z písku. Ten zajíc se na celé týdny stane Caelem. Byla to magie, jakou Bristol ještě nikdy neviděla. Zmohli se na ni jen ti nejmocnější kouzelníci a Olivia mezi ně patřila.

Julia se postavila k Bristol. „Předpokládám, že tohle znamená, že jste svoje neshody vyřešili?“

Bristol přikývla. „Zatím jsme neměli moc času si o tom promluvit, ale pracujeme na tom.“

„Dobře,“ řekla Julia. „Tak to koukejte udělat, jinak vás to dřív nebo později dožene.“

„Já vím. Díky, Julie. A díky, žeš mi dovolila přespat u sebe v pokoji a vybrečet se ti na rameni.“

Usmála se a její krásné kočičí oči rozsvítily vrásky. „Na to přece ramena a kamarádky jsou.“

Přešly s ostatními k čekajícím koním.

Averyin opálený obličej rozzařovalo nově nalezené sebevědomí, po tvářích jí jako hvězdy cestovaly pihy a Rose s Hollis byly zabrané do vzrušeného hovoru. Bristol se v hrudníku

lehce chvěl dech. *Na téhle misi žádný rytíř nezemře*, slíbila si. *Žádný.*

Přála si, aby Glennis nebyla pořád ještě na hlídce. Vždycky měla pro rekrutky pár uklidňujících a povzbudivých slov. Ta teď potřebovaly víc než kdy dřív. Jediné slovo by jim mohlo dodat víc síly než veškerá magie a moc ve vesmíru.

August se sklonil, aby mu Bristol s Tyghanem mohli nasednout na hřbet, a Tyghan protáhl ruce kolem Bristol a chopil se uzdy. „Jedeme,“ zvolal a všichni koně Tuatha de zároveň vyskočili a vznesli se do vzduchu.

KAPITOLA 3

Hranice Danu se pod skupinkou rytířů mihla jako zele-
ná šmouha. Tyghan zvedl ruku na znamení, že je čas
se zneviditelnit. Rytíři a jejich koně se jeden po dru-
hém vytratili a splynuli s oblohou, neviditelní každému nahoře
i dole. Vzhledem k tomu, že Bristol si tu dovednost zatím ne-
osvojila a nevěděla, jestli si ji vůbec někdy osvojí, zahrnul ji do
svého oblaku neviditelnosti Tyghan. Jenom amulet, který vytvo-
řil mistr Reuben, umožňoval, že částečně viděli jeden druhého.

Skupina zůstávala ve formaci za Augustem jako klín bílých
labutí provádějící na nebi baletní sestavu, klesali, stoupali a za-
táčeli v dokonalé shodě, byl to úchvatný a ničivý div. Jejich pů-
vab byl v rozporu s jejich smrtonosnou silou.

Tyghan se ohlédl přes rameno a vydal signál, že má Kasta
převzít velení. Nejistě se na něj zadívala a on jí signál zopako-
val. Přelétla dopředu a on s Bristol zpomalili. Věděl, že Kastu
vykolejilo, když se na poslední chvíli objevil se čtyřmi rekrut-
kami navíc. Obzvlášť s Bristol po boku. Takhle Kasta strategie
nevytvářela a on neměl v úmyslu ji přede všemi vytrhnout z rov-
nováhy. Ani nemluvě o tom, že to ona rekrutky trénovala a při-
pravovala na misi. Bylo nejlepší, když je povede ona. Ale nešlo
jen o to. Ona nebyla jen chytrá a připravená – byla loajální
a jeho celoživotní přítelkyně. Tuhle důvěru jí dlužil.

Měl i další motiv. Sobecký. Chtěl se ze všech sil soustředit
na Bristol a její bezpečí. Mířili do oblasti, kterou tucet výzvěd-

ných výprav označilo za pravděpodobnou lokalitu portálu do Propasti – hluboké, úzké prolákliny dlouhé asi osm set metrů. Hlídky v Mistrivenu zpozorovaly četná hejna neklidných mrtvých na obloze u jejího východního ústí, ačkoli přesné umístění jim pořád ještě unikalo. Byla to pro portál dost zvláštní poloha, možná až překvapivá – na okraji Fomorie místo v jejím nitru. Kdyby tam nakonec nebyl, nejspíš by ho už před Slavností volby nenašli, což by znamenalo, že by nedokázali Kormickovi zabránit, aby se zmocnil trůnu Elphame.

A jestli tam byl...

Sevěřela se mu hrud', zmítala jím směsice naděje a hrůzy. Na naději se rytíři nespolehali a hrůza neměla na cestě do bitvy místo. Když stanul tváří v tvář nepříteli, oheň, který mu obvykle koloval v žilách, patřil sebevědomí a lstivosti. Pomocí logiky ze sebe ten nový pocit setřásl. Na tohle přece všichni trénovali. Na tohle cvičili *Bristol*. Bude v bezpečí.

Vynořila se před nimi soutěska a Tyghanova krev začala vřít ještě víc. „Teď sestoupíme,“ zašeptal Bristol do ucha. „Na východním konci dávej pozor. Tohle může být naše poslední šance ho najít. V den Slavnosti už na to nebudeme mít čas.“

„Poslední šance. Hlavně se tím nestresovat, co? Tak díky, Vaše Veličenstvo.“ Ačkoli se snažila znít žertovně, zadýchaná nejistota v jejím hlase mu neušla.

„Bude to v pořádku. Prostě nikam nespěchej. Pamatuj, dneska ho potřebujeme jenom najít, nic víc.“

Tyto věci musely postupovat v určitém pořadí. Kdyby portál uzavřeli hned, vzbudili by tak podezření. Kormick by při pátrání po tom, kdo to udělal, okamžitě začal zkoumat Danu a nařídil by Maire, aby ho otevřela znovu a přivolala z něj všechny pekelné demony. Potřebovali ho uzavřít na poslední chvíli, až už s tím Maire nebude moct nic dělat. Ačkoli uzavření portálu byla rychlá záležitost, jeho otevření trvalo delší dobu, nebylo to úplně nepodobné třeba nějakému stavebnímu projektu. Podle historických záznamů mohlo otevření portálu zabrat třeba i několik dní a portálu do Propasti možná i déle. Jakmile Kormick

s doprovodem dorazí na setkání a pohltí je oficiální program Slavnosti, bude to chvíle, kdy Bristol portál do Propasti uzavře.

Tyghan byl rád, že nebude nikde v blízkosti samotné bitvy. Až se Danu a skryté vojenské síly Elphame začnou srocovat u Kamene osudu, aby vyčistily Caelovu cestu k jeho právoplatnému trůnu, Bristol bude daleko od nich. Nepochybně se tam rozpoutá bitva, ale ne taková, kterou by Danu a elphamské armády nedokázaly zvládnout. Jakmile se Cael zmocní trůnu, bude Kormickovo tažení u konce – Roh hojnosti bude mimo jeho dosah.

August začal kroužit a Bristol přejížděla krajinu pohledem.

„Cítíš něco?“ zeptal se Tyghan.

„Zatím nic.“

Udělal další přelet. Nic. „Možná bychom se měli posunout dál na východ –“

Přiblížila se k nim Kasta. „Možná by měla shodit závoj neviditelnosti, aby měla přístup k plnému rozsahu svojí moci.“

Kasta jako by Tyghanovi četla myšlenky, ale on přesto dál váhal.

„Obklopíme vás. Nic se přes nás nedostane,“ dodala Kasta.

„Tak do toho,“ řekla Bristol a Tyghan spustil háv, který je halil.

Bristol sebou okamžitě trhla.

„Co je?“ zeptal se jí.

Zakroutila hlavou. „Je tady. Někde blízko.“ Zadívala se na jih. „Tudy.“

Tyghan se mírně zmateně ohlédl směrem, kterým ukazovala. To nebylo to místo, které označili jeho zvědi. „Jsi si jistá –“ *Samozřejmě*, pomyslel si. Na jihu. Těsně za horami. Bylo to od sud rovnou čarou z Fomorie nejbliž ke Kamení osudu. Byla to jen chvíle cesty, pokud by Kormick narazil na odpor a Maire musela přivolat na Slavnost na poslední chvíli víc démonů.

Zamířili k útesu. Jak se k němu blížili, Bristol zvedla dlaň, jako by něco hledala. Pobídla Augusta mírně na západ. Uletěli jen deset metrů, když se zády opřela o Tyghana.

„*Stát*,“ nařídil a August zůstal stát ve vzduchu a nepřestával přitom hrabat nohama.

Bristol se zadívala na úpatí útesu a naklonila hlavu na stranu, jako by byla do něčeho zaposlouchaná. Tyghan se nehýbal ani nemluvil, bál se, že by mohl magii v jejím nitru vyrušit.

Zatápala a snažila se na to napojit, ať už to bylo cokoli. A potom celá ztuhla. „Tam. Na úpatí toho útesu. Ta skalnatá stěna. Cítím...“ Přitáhla si ruku k břichu a sevřela ji, jako by tam dostala žihadlo. „To je ono,“ řekla. „Nemám z něj stejný pocit jako z těch ostatních. Liší se od nich.“

O pár vteřin později se z pevné skály vynořil svíjející se démon, jehož hned nato zase zatáhlo zpátky chapadlo, které se mu ovinulo kolem krku. Démon zapištěl a zatínal do svého věznitele prsty, dokud znovu nezmizel v neproniknutelné skále.

Bristol se zachvěla, pěst pořád přitisknutou k břichu.

„Ukaž,“ řekl Tyghan. Když otevřela dlaň, byla plná krvavých puchýřů.

Tyghan zaklel. Nějaká zlovolná část toho portálu se natáhla ven a popálila ji. Svíral její dlaň mezi svými a šeptem pronesl všeobecná hojivá slova a pro jistotu ještě pár zaříkadel proti jezdům. „*Miche obray*,“ řekl a kouzlo tak uzavřel. „*Doman fi*.“ Cítil palčivé horko její kůže na svojí, tisíc zářezů ostrých jako žiletky, a potom postupné ochlazování. Když ruku odtáhl, puchýře byly pryč.

Ohlédl se na portál. I takhle z dálky byla jeho zloba jako zíravina. Nemohli se jí zbavit dost rychle. Kéž by jeho lučištníci měli Maire na mušce, mohl by Bristol dovolit, aby ho uzavřela okamžitě. Kéž by byla Maire už po smrti, aby ho nemohla znovu otevřít. Ale on Bristol slíbil, že rozkaz k Maireinu zabítí odvolá. Teď pochyboval, jestli se rozhodl správně.

Aspoň ten portál do Propasti konečně našli – a to bylo pro dnešek už dost velké vítězství.

„Vypadněme odsud,“ řekl a popíchl Augusta zpátky ve směru Královnina útesu. „Čas dojet pro Caela.“

KAPITOLA 4

Královnin útes nikomu nepatřil. Nikdy. Ani žádné královně. Hlavně proto, že o něj nikdo nestál. Na nějakou dobu si ho přivlastnila jedna stará čarodějnice, která chtěla, ať ji všichni nechají na pokoji, a vytesala do jeho vrcholku pevnost. Původ toho jména se odvozuje od královen a králů, kteří jí platili nemalé množství zlata, aby jim hlásila hrozby ze severních moří v době, kdy tu existovalo riziko velkých draků – a jejich protřelejších menších příbuzných. *Nejsnazší výdělek, na jaký jsem si kdy přišla. Králové jsou hlupáci*, řekla ta babice údajně potom, co si dlužné částky vybrala. Ale teď se už po staletí draci zdržovali z větší části na svých severních ostrovech, zalezlí v ledových jeskyních, kde upřednostňovali vlastní společnost před společností fae, a jakmile ta čarodějnice ztratila hodnotu, sama se vytratila. Někteří tvrdili, že ji sežraly bestie, které měla šmírovat, jiní zase, že se s tou velkou truhlou nastřádaného zlata přesunula někam, kde by zlata našla ještě víc.

Vzhledem k tomu, že s Královniným útesem sousedili, momentálně si na něj většinou dělali nárok Fomorijsi, ale to bylo všem jedno. Nebylo to místo, které by u kohokoli figurovalo na předních místech žebříčků oblíbených destinací, jak prohlásila Sashka, dokud ji Kasta neumlčela.

Jejich tým se vznášel kousek od pobřeží a čekal, až jim Dalgorn podle jejich starých map určí přesné místo k přistání. Prohlíželi si věžovitý útes čnějící z prostředka Neveselého moře

jako hladová siréna. Nad hlavou se jí vznášela členka přízračných oblaků a střed jejího těla halila sukně z lesního porostu.

Rose pohrdavě ohrnula horní ret. „Těžko věřit, že by někdo mohl na tak příšerném místě žít.“

„Což z něj dělá dokonalý úkryt,“ odvětila Julia.

Avery se zhluboka nadechla, jako by se připravovala skočit do něčeho, na co ani zdaleka nestačila. Třeba to tak bylo.

Bristolino srdce začalo přerývaně tlouct. *Trénovaly jsme na to*, pomyslela si. Snažila se nezapomínat, že tu všechny byly z vlastní vůle, ale stejně na ni pořád doléhal pocit viny z toho, že Rose skoro zabil démon, jehož přivolala její matka. Že celý její tým může –

„Tudy,“ řekl Dalagorn tiše, přerušil jí tak tok myšlenek a mávl na ně, ať ho následují. Přistáli na rovné skalnaté římse těsně pod začátkem lesnatého porostu. Ve stromech nad nimi kvílel severní vítr, Bristol poletovaly vlasy kolem obličeje a ledový vzduch se jí zakusoval do tváří.

Zadívala se za moře daleko na sever, kde rozeznávala vzdálené souostroví Tattersky – říši draků. Nad ostrovy se vznášely stuhly fialových mraků. Vypadaly poklidně, přestože je obývali jen obrovští draci a vyhnané avydry – měňavci toužící po moci jako Pengary, který spálil a snědl královnu a její děti. Přesto si Bristol na okamžik přála, aby byla tam místo této skalnaté hory, která vypadala, že na ní nežije vůbec nic.

Když se Cully s Quinem dívali do toho magického dýmu, viděli v pevnosti jen dva strážce, ale Bristol si podobně jako Rose nedokázala přestavit, že by tu bydlel byt jen jediný. Nebyla si jistá, jak tu přežíval Cael.

Na Kastin tichý signál sesedli a vydali se dál v přesné formaci: v zástupu za sebou s dvoumetrovými rozestupy a tasenými zbraněmi, a jakmile vešli do lesa, zbavili se clony neviditelnosti. Tady budou potřebovat veškerou moc, kterou měli k dispozici. V pokroucených smrcích svištěl vítr a maskoval jejich kroky. Nebylo snadné poznat, jak daleko už došli, protože kolem sebe neviděli nic než hustý porost stromů a lesní podrost z kapradin

a řasnatých hub, který čas od času zpestřoval keř cesmíny s tak dlouhými trny, že by člověka probodly jako nůž.

Ani z korun stromů k nim nedoléhal zpěv ptáků nebo jiné zvířecí zvuky, jen to kvílení větru. Prošli zatáčkou v pěšině a vzduch rozvibrovalo hluboké, hrozivé hučení. Kasta zvedla ruku a všichni se zastavili. Nějaké zvíře? Bouřka? Dalagornův zlobří žaludek?

Něco hlasitě zašustilo, někde ostře praskl klacek a stromy po Sashkině pravici se zazmítaly. Než rytíři stačili zareagovat, země se rozdělila vedví a Sashce se pod nohama otevřela zčeřená jáma plná písku. Natáhla se po ní, popadla ji nejdřív za jednu nohu a potom i za druhou, praštila s ní o zem a táhla ji dolů. Sashka ani neměla čas zakřičet.

Avery zareagovala úplně stejně bleskově. „Chyťte mě za nohy!“ zařvala na ostatní, vrhla se k okraji jámy, natáhla se dovnitř a její hlava, ramena a hrudník zmizely pod povrchem. Tyghan, Bristol a Julia jí skočili na nohy a sevřeli je, zatímco ty se protáhly, zkroutily a proměnily v dlouhé, houževnaté šlahouny. Avery se ponořila hlouběji do jámy a její kmen se svíjel ze strany na stranu, jako by pod písčitou hladinou sváděla nějakou velkou bitvu. Olivia zaregistrovala, že se něco děje, přiběhla po stezce zpátky k nim a vytáhla z brašny nějakou lahvičku. Nalila ji na písek a odrecitovala uspávací zaříkadlo. Písek skoro okamžitě přestal vířit a přetahování ustalo. Averyiny nohy se rychle zkrátily a vynořila se z jámy se Sashkou pevně v náručí. Obě lapaly po dechu. Quin je svými ocelovými pažemi vytáhl ven. Ležely bok po boku na lesní zemi a hrudníky se jim vzdouvaly.

„Do prdele,“ řekla Sashka mezi sípavými nádechy. „Nevěděla jsem, že umíš něco takovýho.“

Avery se roztřásla nervózním smíchem. „Já taky ne.“

Olivia poklekla vedle nich a vmasírovala jim do krvavých škrábanců na tvářích a rukou hojivou mast. Tyghan si k nim přiklekl taky. „Dobrá práce, Avery. Potřebujete se vrátit? Nebo zvládnete jít dál?“

Obě se místo odpovědi postavily na nohy a v potrhaném oblečení vypadaly jako ošlehané vojačky. „Jdem dál,“ řekly.

„Nikdy jsem si nemyslela, že budu tak vděčná za všechny ty drily,“ zašeptala Rose.

Bristol s ní v duchu souhlasila.

V cestě pokračovali bez dalších incidentů, ačkoli všichni se měli extrémně na pozoru. Když dorazili k závěrečnému strmému stoupání vedoucímu k pevnosti, les prořídł. Přišli tak o krytí. Dál už měli jít jen Kasta, Cully, Hollis a Olivia pod rouškou neviditelnosti, ale nejlouběji se měla odvážit Hollis, která jako myš mohla proklouznout na konec úzké chodbičky a pode dveřmi do cel, aby zjistila, v které z nich je Cael a kdo, pokud někdo, ho hlídá. A jakmile zaujme svou myší podobu, ani nečekaná kouzelná zábrana nedokáže odhalit, kým doopravdy je. Kasta nesla v brašně přes rameno spícího zajíce, připraveného k výměně za Caela. Quin, Julia a Dalagorn v případě nutnosti upoutají pozornost stráží a Tyghan, Avery, Sashka a Bristol měli za úkol udržovat únikovou cestu volnou a pomoci Caela odvést zpátky ke koním, čekajícím na plošině. Rose byla jejich očima ve vzduchu a už obležovala území v podobě jestřába, aby jim hlásila cokoli podezřelého. Ale nejdřív všechno záviselo na tom, co najde Hollis.

Kasta, Cully, Olivia a Hollis zmizeli na strmé kamenité stezce, zatímco ostatní zůstávali na svých místech a čekali na signál. Ubíhaly minuty. Potom další dlouhé minuty. Tyghan zakroutil hlavou. Bristol se zadívala na oblohu. Rose tam pořád kroužila, nezdálo se, že by se něco dělo. Tyghan nakonec mávl na Rose, aby slétla dolů, a pokynul Quinovi, aby postoupil dál a zkontroloval, jak jsou na tom Kasta s ostatními. Stezka ho popltla a zmizel jim z dohledu.

Rose přistála vedle nich a proměnila se.

„Co jim tak dlouho trvá?“ zeptal se Tyghan. „Vidělas něco?“

„Viděla jsem Hollis, jak jde dovnitř, a Kasta, Cully a Olivia ji o pár minut později následovali.“

„Stráže?“

„Ne. Nikdo.“

„Možná má Olivia problémy s tím náhradníkem,“ napadlo Bristol.

„Nebo s Caelem,“ podotkl Tyghan. „Ještě chvílku počkáme –“
V tu chvíli se na stezce vynořil klopýtající Quin a všichni se mu rozběhli vstříc.

„Mají je,“ zašeptal zadýchaně. „Celá jednotka bojovníků. Kastu, Cullyho, Olivii,“ zalapal po dechu. „Všechny je drží nalepené na zemi s kuší v zádech. Cully krvácí s šípem v rameni a Olivia je v bezvědomí – nebo mrtvá.“

Mrtvá? Jediné, co Bristol vytrhlo z šoku, byla Quinova další slova. „A jeden z těch bojovníků drží Hollis za ocas a chystá se jí nakrmit svoje psy.“ Quin odtáhl Tyghana dál od ostatních a něco mu zašeptal tichým hlasem. Jediné, co z toho Bristol zaslechla, bylo: „Je tam s nima ona! Je čas! Musíš použít Keatsovou! Jinak je po nich!“

Zvuk Quinova zoufalého hlasu, když vyslovoval její jméno, se Bristol zažral pod kůži, ale ještě víc ji vyděsilo, když uviděla Tyghanovu tvář potom, co se otočil zpátky na ni, oči jako chladná ocel. Tasil svůj nůž a přešel k ní. Kráčel s rozmyslem, odhodlaně. Přitáhl si ji k sobě volnou rukou, v té druhé pořád svíral nůž, a zašeptal stejně zoufalým tónem jako Quin: „Víš, že tě miluju. Nikdy bych ti neublížil. Ale teď potřebuju, abys měla strach. Pořádný. Bojuj se mnou. Nenávid' mě. Ale důvěřuj mi, prosím, jinak Hollis zemře. Všichni zemřou.“

A s těmi slovy ji obrátil zády k sobě, zvedl jí nůž ke krku a začal ji táhnout vzhůru po stezce. „Budeš nám dělat rukojmí.“

KAPITOLA 5

Tyghane –“ zvolala Bristol a snažila se mu vykroutit. „Ticho!“ nařídil jí a dál ji táhl do kopce po stezce, nohama se kamenité pěšiny skoro nedotýkala. Ve spáncích jí bušila krev tak zběsile, že jí všechno přestalo dávat smysl. *Měj strach.* Ona ho měla! Tohle přece neplánovali – aspoň ne s jejím vědomím. Ale v hlavě jí pulzovala i Quinova slova. *Je čas.* Quin o tomhle plánu věděl.

Svět kolem ní se rozmazal, vlasy ji šlehaly do očí a ústa jí zalila slaná pachutí krve. Nevšimla si, že by se kousla do rtu, ale tepal bolestí. Vynořili se na vrcholku nevelké plošiny a Tyghan Bristol drsně smýkl a přitiskl si ji paží k hrudi, nůž pořád zdvižený k jejímu hrdlu. Vážný. Odhodlaný.

„Maire!“ zavolal. „Mám tu někoho, koho budeš chtít nechat naživu!“

Maire. To cizí, ale známé jméno. Maire. Darklandská nestvůra. Leanna.

Bristol se podívala skrz prameny rozcuchaných vlasů, které jí visely přes tvář. Mezi šesti ozbrojenými válečníky tam stála žena. Její matka. Ta verze její matky, kterou omylem zahlédla před dvaceti lety v hotelovém pokoji. *Tvoje matka si jen hraje na maškarní.*

Ale ona si nehrála.

Oči jako třpytivé oblázky nefritu, plet' z chladného alabastru ostře kontrastovala s róbou v barvě indiga. A měla rohy.

Byly hluboce zvrásněné a vypadaly, jako by je někdo namočil do zlata. Obkružovaly jí hlavu jako koruna z trnů a její měděné vlasy volně plápolaly ve větru a kolem těla jako královská vlajka. A nakonec její pravá ruka – ta, která byla vřdycky chladnější než ta druhá – byla celá ze stříbra jako nějaký jemně vyvedený šperk.

„Pusť je a já neublížím tvojí dceři!“ křičel Tyghan.

„Komu že to neublížíš?“ odpověděla její matka. Její hlas zněl vznešeně, autoritativně, tak, jak ho Bristol nikdy neslyšela.

Když si Bristol prohlížela, v očích se jí nezračilo žádné poznání.

„Tvoji dceři Bristol!“ zařval znovu Tyghan.

Maire se usmála, teď přejížděla pohledem Tyghana a z jeho výhrůžek si nic nedělala. „Tyhle úskoky jsou pod tvou úroveň, princí Trénallisi. Jen do toho, klidně to stvoření zabij. Nic pro mě neznamená.“

Bristol nemohla dýchat. Vážně to byla její matka? Ale všimla si toho známého pohybu palce přejíždějícího po ukazováku, toho starého nervózního nutkání kouzlit, o kterém si Bristol kdysi myslela, že je jen podivné gesto.

Tyghan se ani nehnul a Maire se zasmála. „Tak mi připadá, že jsme se ocitli ve slepé uličce a já jsem ve výhodě. Příště dávej větší pozor na to, s kým máš tu čest.“ Sklopila pohled na Kastu, Cullyho a Olivii, pořád ještě přitisknuté k zemi. Obsah Cullyho toulce byl rozsypaný po kamenech a pošlapaný vysokými botami válečníků. Olivia se nehýbala, oči měla zavřené. Holly visela ve svojí myši podobě z ruky jednoho z válečníků těsně nad zpěněnou tlamou nedočkavého loveckého psa. „Tihle větřelci zabili jednoho z našich strážů. Musí za to zaplatit. Koho máme zabít jako prvního? Vašeho elfíka? Už teď vypadá, že to má napůl za sebou. Škoda, že jsme se netrefili už tou první střelou.“

Válečník, který tiskl kuši Cullymu mezi lopatky, přešlápl z nohy na nohu, jako by se chystal znovu vystřelit.

„Vystřel a je po ní!“ zařval Tyghan.

„Mami!“ ječela Bristol. „Prosím tě! Jsem to já, vážně! Tvoje Brije. Prosím tě! Nech je jít, nebo mě zabije!“

Maire přimhouřila oči, úsměv se vytratil a vystřídala ho zuřivost, jakou v její tváři Bristol ještě nikdy neviděla. Rozšířila nozdry a zablýsklo se jí v očích. „Tak do toho, mladý princí,“ vybízela ho. „Zabij ji! Na co čekáš?“

Bristol cítila, jak se jí Tyghanovo předloktí zapírá o rameno, jak se snaží udržet ostrí čepele jen na vlásek od jejího hrdla. Musela něco udělat a měla jen zlomek vteřiny na rozmyšlenou.

Bristol se neznatelně předklonila, i když se postarala, aby to vypadalo, jako by se jen vzpírala Tyghanovu sevření, a zařízla si tak ostrou čepel do krku. Když se jí chladná ocel zakousla do kůže, ušklíbla se bolestí. Zajela jí hlouběji, než čekala, její kůže byla pod nožem ostrým jako žiletka poddajná jako máslo. Po krku jí okamžitě začaly stékat teplé praménky krve, které hlásaly, že Tyghan přestal blafovat a jeho hrozby jsou skutečné.

Maireiny zorničky se při pohledu na krev scvrkly na velikost špendlíkových hlaviček. Po několik dlouhých, napjatých vteřin jen nehnutě stála, potom vyštěkla: „To stačí!“ a výhrůžně ukročila jejich směrem. „Nestojíte mi za to, abych na vás ztrácela čas! Vypadni a ty svoje ničemné poskoky si vezmi s sebou, než přivolám svoje legie a nařídím jim, aby vám obraly kosti jako mršínám, jimiž už jste! Máte pět minut, než na vás vypustím svoje mazlíčky.“ Máchla rukou ve vzduchu a kolem nich explodovala hustá horká mlha. Když se rozptýlila, byla Maire, její válečníci i psi pryč.

Kasta se rozběhla k Olivii a snažila se ji probrat, zatímco Dalagorn zvedl Cullyho a rozběhl se ke koním. „Pět minut! Slyšeli jste ji!“ Tyghan si vzal bezvládnou Olivii do náručí a přehodil si ji přes rameno, zatímco Quin sebral ze země Hollis. Byla pořád v myši podobě, zjevně příliš vydešená, aby se proměnila zpátky, a Quin si ji uložil do kapsy ve vestě.

Julia se proměnila ve lvici s tím, že bude hlídat jejich ústup a že je nejlíp uzpůsobená k tomu, aby přemohla psy, pokud by

je pronásledovali. Ale Bristol nepochybovala, že ti *mazlíčkové*, o kterých její matka mluvila, nebyli žádní psi, ale legie neklidných mrtvých z Propasti.

Kasta byla v zadní části skupinky s Julií a už přivolala mlhu, která jim šla v patách, hustá a temná jako neprostupná stěna. Natáhla se jim přes hlavu jako ochranná vlna.

Klopýtavým během pospíchali kamenitou stezkou z kopce. Všichni věřili tomu, že Maire dostojí svému slovu. *Pět minut*. A jejich koně byli daleko na úbočí hory. Tyghan svíral bezvládnou Olivii pevně na rameni jednou rukou a druhou přivolal magii. Nebral ohled na hlasité zvuky, které doprovázely mocné porvy jeho energie, odstraňující jim z cesty balvany, větve a trnitou cesmínu. „Tvůj krk,“ křičel přes ten rámus. „Přidrž si –“

„Je to jen povrchová rána,“ volala mu Bristol v odpověď. „Koukej na cestu! Já jsem v pořádku.“

Ale ve skutečnosti nevěděla, jak je to vážné. Věděla jenom to, že běží o život, protože její vlastní matka vyhrožovala, že je všechny zabije.

KAPITOLA 6

Celé město bylo uzavřené. Na prostranstvích se nekonaly žádné večerní slavnosti, místo toho se připravovali na odvetu. Všechny strážní věže byly obsazené a posádka poslala jednotky do pohraničních vesnic, aby vyhlížely potíže tam. Jen málokdy se stávalo, že by se někde v paláci nezývala hudba. Místo toho byl nyní všude slyšet jen napjatý šum plný očekávání.

Touhle dobou už Kormick musel vědět, že skoro pronikli do Královnina útesu.

Skoro.

Cully, Bristol a Olivia podstupovali ošetření a Hollis byla u léčitelů na pozorování. Pořád ještě se neproměnila zpátky. Doslova visela nad čelistmi smrti a Esmee říkala, že byla pořád ještě moc otřesená na to, aby se vrátila do lidské podoby. Nezdálo se, že by měla něco zlomeného, ale chyběl jí kousek ucha. Sashka s Rose byly s ní a snažily se ji přimět k proměně.

Ostatní se sešli v Zimním lese, vnitřním salonku, který se v jarních a letních měsících využíval jen zřídka. Rekrutky a důstojníci vytvářeli hloučky v koutech místnosti. Ivy jim tam nechala přinést večeri a nápoje a v krbu hořel oheň. Ten sice nebyl vzhledem k ročnímu období nutný, ale v tak tmavě zařízené místnosti na něm bylo něco konejšivého. Něco světlého, na co se člověk mohl upnout. Praskající uhlíky poskytovaly potřebné rozptýlení.

„To ti psi,“ supěla Kasta. „Dva podělaní měňaví dozorcí.“ Quin s Cullym měli pravdu, že tam byli jen dva apatičtí hlídači, ale byli to měňavci a ve svojí zblešené podobě jejich ostré nosy zavětrily rytíře už z dálky, a tak na ně upozornili Maire a její válečníky. Jeden ze psů měl na jednu děsivou chvíli Holly v zubech. Když Cully natáhl luk, aby ho zastřelil, zasáhla ho do zad střela z kuše. Potom se rozpoutalo hotové peklo, válečníci ze všech stran, čaroděj, který skolil Olivii magickou ranou, než se stačila otočit a zastavit ho. Kastě se podařilo zabít jen jednoho z dozorců, než ji srazili k zemi a znehybnili.

„Přepadení,“ řekl Tyghan.

„Ano,“ potvrdila Kasta. „Maire se celou dobu nepřestala usmívat.“

Dalagorn si promnul strništěm porostlou tvář. „Viděl jsem ji poprvé. Nečekal jsem, že bude takováhle. Vůbec se nepodobá svojí dceři.“

Tyghan ji viděl podruhé. Poprvé, když z verandy té chatky prohodila pár slov ke Kierusovi. Vypadala zastavitelně. Dnes to bylo jiné.

Když nastala mezera v konverzaci, přešel k němu Eris. „Vím, že na to nejspíš teď není vhodná doba,“ řekl, „ale potřebuji vám něco říct.“ Odtáhl Tyghana do soukromého zákoutí. „Na povolání, která jsem rozeslal radě, jsem nedostal ani jednu odpověď.“

Tyghan byl nesoustředěný, nedokázal myslet na nic jiného než na Bristol. Eris měl pravdu, nebyla na to vhodná doba. „Většina z jejich členů se ještě nevrátila po Beltainu,“ odpověděl.

Eris zakroutil hlavou. „Nezdržuje je ten svátek. Jejich nepřítomnost je jejich odpovědí. Žádné nové hlasování nebude. Jejich rozkaz zabít nebo dopadnout stále platí.“

Tyghan mohl jako velitel rytířů a král vydávat jednostranná rozhodnutí ohledně války, bezpečnosti a téměř všeho ostatního, ale v záležitostech závažných zločinů spáchaných občany Danu byla rozhodnutí rady konečná. „Pošlete jim další výzvu. A trochu jim pohrozte,“ odpověděl Erisovi.

„To udělám,“ řekl Eris, ale nevypadal, že by si dělal velké naděje. „Teď z veselejšího soudku, ten obraz je na cestě. Ale je hodně velký a nějakou dobu to potrvá.“

Už teď to nějakou dobu trvalo a nebylo to zrovna z veselejšího soudku, spíš z takové pochmurné zvědavosti, Tyghan však věděl, že se ho Eris snaží rozptýlit, vytrhnout ho z temných myšlenek. On z nich vytrhnout nechtěl. Místo odpovědi přikývl a vyhledal si jiné tiché zákoutí, aby si tam počkal na zprávy o Bristol a ostatních.

Do místnosti vstoupil Quin, který byl zkontrolovat hlídky, a svalil se do koženého křesla vedle Tyghana. Tmavě zlaté světlo z ohniště se mu blýskalo na holých svalnatých pažích. „Vzduch je pořád čistý,“ hlásil. Nalil si sklenku z karafy na stole a zadíval se do ohně. Mlčení mezi ním a Tyghanem zhoustlo. „Udělalš správnou věc,“ řekl nakonec.

Tyghan neodpovídal.

Quin se zavrtěl. „Vysvětlils jí to?“

„Nebyl na to čas.“ To Quin věděl. Času nebylo nikdy dost, ani prostoru na dýchání. Tyghan jel zpátky s bezvládnou Olivíí v náručí, a jakmile dorazili do paláce, spěchali s ní spolu s Cullym, Bristol a Hollis do léčitelských pokojů. Odtud si Tyghan šel promluvit s velitelkou posádky a zařídit hlídky ve městě a na venkově. Na vysvětlování prostě čas neměl.

„Ona to ale věděla,“ vyzvídal Quin dál. „Věděla, co děláš. Podívej, co udělala, aby –“

Tyghan odložil svou whisky na stolek. „Sakra, Quine, snažíš se zlepšit náladu mně, nebo sobě? Ano, věděla, co dělám. Znamená to snad, že to je v pořádku?“

„Udělalš, co bylo třeba. Jinak by bylo po nich.“

A v tom bylo jádro pudla. Jako velitel rytířů už musel podobná rozhodnutí učinit stokrát, ale tohle bylo něco jiného. Tohle mu nahánělo hrůzu. Držel ten nůž tak nehybně, tak opatrně – ale blízko. Uvěřitelně. Cítil, jak se mu Bristol třese pod rukama, jak se bojí. *On mě zabije.* Přesvědčivě. Pořád si nebyl jistý, jestli mu uklouzla ruka, nebo jestli se Bristol natlačila dopředu.

Znovu se opřel a díval se, jak se poleno v krbu štípe a jeho kousky se přidávají k zářivým uhlíkům na dně. „Kolik toho jeden člověk snese, Quine? Zradu otce. Matky. Mou.“

„Mně připadá silná dost.“

„Ona je silná,“ sykl Tyghan. „Ale každý někdy dospěje do bodu, který ho zlomí. Musela prosit vlastní matku o život, zatímco jí její milenec držel nůž na krku!“ Nezřetelná konverzace na druhé straně místnosti utichla. Tišším hlasem dodal: „Teprve včera v noci jsme se zase usmířili. Tohle nás znovu rozdělí.“

„Promiň, že jsem tě do toho tlačil –“

Tyghan mávl rukou ve vzduchu, aby Quina zastavil, i když jeho frustrace pořád ještě narůstala. „Já ti nic nevyčítám. To já jsem ten, kdo –“

V chodbě před salonkem se ozvaly kroky. Lehké kroky. Dovnitř vstoupila Bristol a Tyghan s Quinem vyskočili na nohy. Místnost utichla, všechny oči se upřely na ni. Kolem krku měla obvaz. Další na ruce. Ačkoli místnost byla velká a všichni v ní byli rozptýlení, její oči se instinktivně stočily k Tyghanovi.

Usmála se. Byl to drobný úsměv, hlavně kolem očí, takový, který ostatní snadno přehlédnou – ale Tyghan ho do sebe nasákl jako léky a magii, ohřál mu vnitřnosti a napětí v jeho ramenech se vytratilo. Ráda ho viděla.

Hned se k ní seběhly Julia s Avery a objaly ji, zatímco ostatní se drželi zpátky a vyčkávali. Po pár tichých slovech s přítelkyněmi se obrátila, ohlédla se na zbytek místnosti a řekla: „Všichni určitě rádi uslyšíte, že Hollis je zpátky na dvou nohách místo čtyř, Olivia sedí a popíjí čaj a Cully je vzhůru a Madam Chastain mu nadává, ať zůstane v posteli.“ Jakmile Ivy uslyšela novinky o Cullym, začaly jí téct slzy a vyběhla z místnosti, nejspíš rovnou za ním. Vzduchem kroužil šum hovoru. Ta dvojice si možná myslela, že svůj vztah udržují hezky pod pokličkou – minimálně před jejími rodiči – ale každý, kdo měl oči, viděl, že jsou jeden do druhého blázen.

„A váš krk?“ zeptal se Eris váhavě.

„Jen taková oděrka. Už jsem měla horší,“ odvětila Bristol. Sáhla si na obvaz, který se jí táhl kolem krku jako stuhový náhrdelník. „Tohle mám mít jen do rána.“

Tyghan věděl, že kdyby to byla oděrka, nebyl by žádný obvaz třeba. Ostatní to věděli taky, ale do místnosti se vrátil provizorní klid, jako když povolíte zaťatý sval. Zdálo se, že to, že ji využil jako rukojmí, přijala celkem dobře, ale Tyghan cítil, že je něco pořád ještě v nepořádku, a jeho obavy se vrátily. Byla až příliš veselá. Přešla místnost a tišším hlasem oslovila Quina: „Hollis chtěla, ať ti vyřídím, že se omlouvá. Je rozpaky bez sebe z toho, že ti možná během toho útěku pošpinila kapsu vesty. Říká, že myší tělo dokáže být nevyzpytatelný, obzvlášť ve vážných situacích.“

„Tý vesty jsem si ani nevšimnul,“ odpověděl Quin. „Do háje, možná jsem se taky pochcal. Co to její ucho?“

„Rozhodně jí kousek chybí, vypadá trochu jako stará toulavá kočka, ale nepřipadá mi, že by jí to nějak vadilo. Ale Madam Chastain jí dala něco na bolest. Je po tom trochu rozjařená.“

Tyghanovi neušlo, že vrchní čarodějka minimálně některým svým pacientům léky proti bolesti dávala.

„Může mít návštěvy?“ zeptal se Quin.

Bristol se usmála. „Návštěva od tebe by ji rozhodně potěšila.“

Tyghan si nepamatoval, že by se Quin kdy červenal, ale teď mu tmavou kůži na spáncích zalil ruměncem. *Quin a Hollis?* To se stalo kdy? Jak to, že si toho nevšiml? Quin se horlivě omluvil a Bristol obrátila pozornost zpátky na Tyghana. V její tváři spatřil únavu, ztěžklá víčka, smutek v očích, který se pokoušela zakrýt. Dnešek z ní něco vyždímal. Byl zázrak, že s ním vůbec chtěla být. Viděli to i ostatní v místnosti? Nebo to byl jen jeho vlastní pocit viny, který vytvářel něco, co tam ale doopravdy nebylo?

Natáhl ruku a vzal její ovázanou dlaň své. „A co ta ruka? Já jsem ji nezahojil?“

„Chtělo to ještě víc vrstev zaříkadel a mastí.“ Řekla mu, že jí Madam Chastain vysvětlila, že portál do Propasti není

jako ostatní portály, protože zadržuje celé věky mocného zla. A vzhledem k tomu, že to byl žíravý koktejl toho nejhoršího, co svět kdy viděl, nepřekvapovalo ji, že dokázal tak hluboce popálit dlaň, která se snažila sáhnout dovnitř. Madam Chastain prohlásila, že bohyně Brigid nikdy nezamýšlela tenhle portál znovu otevírat, a má podezření, že ho dokážou otevřít nebo uzavřít jen ty nejsilnější poznamenané krvi.

Tvářila se ustaraně. *Nejsilnější z poznamenaných krví* rozhodně nepopisovalo ji. Zamrkala a nuceně se usmála. „Můžeme si jít na chvilku odpočinout do našeho pokoje? Víím, že se musí držet hlídky, ale –“

Přikývl. „Všude je ticho a hlídky jsou rozdělené. Máme čas na odpočinek.“ Řekl Kastě, kde bude a aby ho uvědomila, jestli dojde k nějaké změně, a potom Bristol dovolil, aby ho odvedla do svého pokoje, který už zjevně byl zase „jejich“.

Ale jakmile tam vstoupili, zhroutila se mu do náruče a zají-
kavě lapala po dechu. Ochranitelsky ji objal. „Je mi to líto, Bri.
Moc mě to mrzí.“

KAPITOLA 7

Bristol se tiskla k široké temnotě Tyghanovy hrudi, jako by ji dokázal odstínit od zbytku světa. Nechtěla dělat nic jiného než se schovat.

Konejšivým hlasem jí něžně šeptal do vlasů. Nešlo o to, co říkal, ale o něj, o něco spolehlivého a pravdivého v životě, který jí proklouzával mezi prsty.

„Bri.“ Tyghan jí opatrně zvedl bradu, aby se jí mohl podívat do očí. „Omlouvám se.“

„Cože?“ zeptala se, nejistá, za co se to omlouvá. „Řekla jsem ti, že to je jenom povrchová rána. A udělala jsem si ji sama. Ty ne. To já jsem se natlačila na ten nůž. Neměli jsme jinou možnost.“

„Ne za to zranění,“ řekl. „Za to, že jsme tě využili jako rukojmí.“

Rukojmí.

Ta myšlenka se jí rozléhala v hlavě, jeden z mnoha roztříštěných okamžiků uplynulého dne, který na ni útočil od chvíle, kdy se zadívala do matčiny očí a uslyšela slova *zabij ji*. Otrásla se, jako by před sebou znovu viděla matčiny nefritové oči. *Jen do toho, klidně to stvoření zabij*. Bristol neměla jako rukojmí žádnou hodnotu ani pro vlastní matku.

Podlomila se jí kolena. Pokoj se zakolébal.

Tyghan ji zvedl do náručí a držel ji pevně, jako by ji nikdy nehodlal pustit, rty opřené o její čelo. Přenesl ji k pohovce a uložil ji tam, potom jí přehodil přes ramena deku a obrátil

pozornost ke krbu. Už v něm byla připravená polena, která se s pomocí jemného gesta jeho ruky a zašeptaného slůvka vznítla. Když se na ni ohlédl, v jeho tváři se zračilo čiré utrpení.

Zakroutila hlavou. „Já ti to nevyčítám, Tyghane. Zachránili jsme Hollis a ostatní. Jen na tom záleží. Byla to nemožná situace a těžká volba.“

„Nechtěl jsem to udělat –“

„A myslíš si, že mi to nebylo jasné? Bilo to do očí. Byla to chaotická chvíle – neměls čas přemýšlet, natožpak mi něco vysvětlovat. Udělala bych to samý.“ Hlavou jí proběhl sled roztržštěných výjevů: Quinův utrápený šepot, Tyghan, tasící nůž a obražující se k ní – to neznámo. Plán, na který nebyla připravená. „Když jsi mě chytil, byla jsem v šoku... ale ten úplně přebilo –“

Zakroutila hlavou. Tyghan se posadil vedle ní. „Povídej.“

Zadívala se do praskajícího ohně. „To, jak se na mě dívala... nic jsem pro ni neznamenal. Jako cizí člověk. Nedokážu to dostat z hlavy. Vybízela tě, ať mě zabiješ. Několikrát. Bylo jí to jedno.“

„Tak se dívá na nás všechny, Bri. Taková tvoje matka je. Mrzí mě to.“

„Dřív taková nebyla.“

Na to Tyghan neměl odpověď. On jinou Maire než tuhle nikdy neznal.

„Otec mě varoval, že mě možná nepozná. Nejsem si jistá, jestli mě poznala. Jak může matka zapomenout na vlastní dítě?“

„Na něco si vzpomenout musela. Nechala nás jít.“

Bristol se v tom pokoušela najít nějaký smysl, znovu si v hlavě přehrávala ten okamžik, kdy se jí nůž zařízl do krku a její matka vytřeštila oči. O vteřinu později je poslala pryč. „Možná nás zachránila ta krev. Matka vždycky nesnášela pohled na krev. Když jsme byly malé, všechny odřené kolena a krvácející nosy měl na starosti táta.“ Bristol zvedla ruku a přejela si prstem po tenké jizvě na čele, která se jí ztrácela ve vlasech. Při pohledu na tuhle ránu její matka omdlela. Vykládala svůj stav ze střechy

dodávky, když se jí najednou vymkl a uhodil Bristol do hlavy. Zranění na hlavě krvácejí přímo velkolepě a její matka se skácela k zemi, hned jak její čelo uviděla.

„Odpusť mi,“ řekl Tyghan, „ale dělá mi potíže představit si, že by Maire měla problém s krví. Vlastnoručně jí prolila celé kýble a chlubil se tím, že postřelila Cullyho. Nemyslím, že ji zastavil jen pohled na krev.“

S tím Bristol nemohla polemizovat. Přesto její matka zareagovala až ve chvíli, kdy její krk začal krváčet. Možná ji pohled na tu krev přiměl si uvědomit, že Bristol není jen nějaká chytrá léčka. Nebo v ní možná vyvolala vzpomínku... vzpomínku, že kdysi měla dceru. *Tři dcery*. Pamatovala si to nějaká její ztracená část ještě, nebo byla Leanna Keatsová už navždy ztracená?

Tyghan si přál, aby mohl Bristolinu bolest vymazat, aby ji mohl správně volenými slovy přimět zmizet, ale neexistovalo kouzlo, které by dokázalo zrušit to, co dnes viděla a slyšela. Když někdo zaklepal na dveře, vděčně seskočil z pohovky a šel otevřít.

„Je tu večere,“ oznámil a převzal si od sluhy podnos, aby Bristol nemusela snášet žádné další kradmé pohledy. „Po tom, kolik jsi ztratila krve, budeš potřebovat živiny navíc.“ Taký doufal, že jí trocha rutiny a normálnosti vytvoří odstup od těch myšlenek, které ji přemáhaly.

Položil podnos na nízký stůl, vyskládal talíře a příbory, ale hned při prvním cinknutí nádobí se ze svého doupěte vetkaného v koberci vynořila liška, kterou Bristol krmila – umělecké dílo, které se probouzelo k životu při každém jídle. Zvědavě očíkala stůl. „Zpátky do díry, vyžírko,“ řekl Tyghan a snažil se ji odehnat, ale vložila se do toho Bristol.

„Ne. Něco jí dej.“

Tyghan si povzdychl, podal jí červenou hrušku z mísy s ovocem a liška vesele odcupitala zpátky do nory. Nejspíš už patřila Bristol do konce života. Tyghan jim naplnil poháry a oba se

pustili do jídla a pití. Objednal všechno, co měla nejradši. Jemné červené víno ze severních svahů, dušená vepřová žebírka, teplé máslové rolinky, plněné fíky, koláčky plněné malinami a smetanou. Podobně jako oheň v krbu jí to všechno zjevně poskytovalo vítané rozptýlení. Doléval jí víno a díval se, jak napětí v jejích ramenou povoluje a do tváří se jí začíná vracet barva.

Každý si čas od času potřeboval dát přestávku od svých myšlenek, ale když Bristol odložila poslední okousané žebírko na talíř, opřela se a zadívala se do praskajících plamenů, poznal, že se zase vrátila k té samé myšlence: Její matka mu nařídila, aby ji zabil. Dokonce i jeho to v tu chvíli šokovalo a ještě se z toho docela nevzpamatoval – ani z toho, jak moc riskoval. Když doufal, že Maire bude na dceři záležet, balamutil sám sebe.

„Je mrtvá,“ řekla Bristol. „Ta máma, kterou jsem znala, je mrtvá, přesně tak, jak mě táta varoval.“ Její dutý hlas Tyghanovi sevřel srdce, přál si, aby měl na její bolest lék. „Mám pocit, jako bych o ni znovu přišla,“ pokračovala. „Poprvé jsem byla naštvaná, ale teď... Teď je to jiný. Jako bych přestala existovat i já. Ona mě porodila. Jedný temný bouřlivý noci. Vždycky se tomu smála, jako bych musela mít dramatickejší nástup na scénu. Po dvaatřiceti hodinách, jak mi pořád připomínala, jako by byla na moji vytrvalost stejně hrdá jako na tu svoji. A teď v její hlavě vůbec neexistuju. Celej ten příběh, ten život – jsou pryč. Když se vzpomínky na tebe vypaří, existuješ vůbec ještě?“ Obrátila se k němu a upřela na něj pronikavý pohled. „Polib mě, Tyghane. Polib mě, jako bys na mě nikdy neměl zapomenout. Nezapomeň na mě, prosím.“

Tyghan jí něžně zastrčil vlasy za ucho a jedním prstem jí pomalu nadzvedl bradu. Jeho rty pohládily její, tak jemně, že se sotva dotýkaly, a přesto to bylo jako východ i západ slunce, celý život, který s ní chtěl prožít. Přitáhl si ji k sobě a ona mu opřela hlavu o rameno, zabořila se do něj, jako by znovu našla svou kotvu. Uklidnil plameny v krbu, přitáhl k nim stíny, které je objaly jako peřina, a ona mu usnula v náručí.

Zapomenout na ni? Nikdy. Byla všíta do jeho duše.

KAPITOLA 8

Cat odložila těžkou kartonovou krabicí na korbu dodávky a vrátila se do domu pro další. Stěhovaly se s Harper do bytu ve městě. Teď si to mohly dovolit. K tomu přílivu peněz z obrazu jejich otce se přidaly výplaty za kresby od da Vinciho a Eschera a díky Sonjinu protřelému vyjednávání to bylo hotové jmění. Potom, co si celý život vystačily s věcmi, co se daly rychle sbalit do tašky, měly najednou celé krabice majetku, i když jim jejich životy nepřípadaly o nic naplněnější. Zela v nich díra. A ta díra tam zůstane, dokud se nevrátí Bristol.

Cat s Harper se při nakládání krabic několikrát minuly na staré rozvrzané verandě. Harper to stěhování netěšilo, ale byt byl praktičtější i bezpečnější. Cat teď dojížděla daleko do hudebního institutu – přivítali ji zpátky s otevřenou náručí – a takhle si nemusela dělat starosti, že by Harper jezdila na kole po opuštěných venkovských silnicích do školy a ze školy. Obzvlášť po té, kde přišel o život jejich otec – nebo minimálně kde zmizel. Z Catina života už zmizelo dost lidí. Nehodlala přijít ještě o Harper.

„Hej, netvař se tak zachmuřeně,“ řekla a pocuchala Harper vlasy, když do dodávky donesla další krabici. „Ten novejší byt má bazén. A knihovna je hned za rohem. Budeš to tam zbožňovat.“

„Jo,“ povzdechla si Harper. „Já se jenom bojím, že se vrátí a my tu nebudeme. Co když –“

Cat přehodila Harper paži kolem ramen. „Tak pojd.“ Přešla do prádelny, kde býval ten portál. „Hele. Tenhle vzkaz nepřehlédne. Ani to přáníčko. Vzhledem k tomu, kolik lepenky jsi použila na to, abys je přilepila k tý pračce, ani se nehnou.“

Dívaly se na veselou obálku, kterou už před několika měsíci Harper pomalovala balonky a narozeninovým dortem k Bristoliným dvaadvacátým narozeninám. Většinu podlahy v prádelně před pračkou zabíral dárek, kterým Bristol plánovaly překvapit, než nečekaně odjela. Bylo to nové kolo namísto toho starého prorezlého. Mělo nablýskané bleďmodré blatníky a košík naplněný novou mikinou. Bylo z druhé ruky, ale aby jí ho mohly koupit, škudlily jako šílené.

„Slibuju ti, Harper, že na ten dům ani to kolo nesáhneme, dokud se nevrátí. Vždycky tu na ni bude čekat.“

„Vědělas to, Cat? Vědělas, čím byli?“

Čím byli. Cat už nad tím, co se stalo, prolila tolik slz, že si nemyslela, že v ní ještě nějaké zůstaly, ale už zase cítila, jak se jí derou do očí, jak ji zaplavuje pocit viny. Zmizí vůbec někdy?

Už Harper řekla všechno, co věděla. Ale možná se pravda občas musí zopakovat víckrát, obzvlášť když tak velkou část vašeho života tvořila lež.

„Přísahám, že jsem si nemyslela, že táta říká pravdu. Copak ty bys mu věřila? Potom, co máma umřela, byl jako vyměněnej. To víš. Když mi zavolal do školy s tou šílenou historkou o Elphame a o tom, že jede hledat mámu, myslela jsem, že mu definitivně přeskočilo. A když mě varoval o tom Bristolině známku, začala jsem si tím být jistá. Říkal, že bych to měla vědět pro případ, že by se mu něco stalo. Když umřel, nebo když jsem si myslela, že umřel, byla jsem stejně ochromená žalem jako všichni a na ty jeho povídačky jsem zapomněla. Tenkrát mi nepřišly důležité.“

Harper přikývla a trochu zahanbeně sklopila pohled. „Šla jsem do knihovny a půjčila si knížku kouzel. Pár jsem jich zkusila, ale nic se nestalo.“

„My nejsme víly, Harp.“

„Ale máma byla víla. Bri to musí mít po ní.“

Jejich mrtvá matka. Bylo možné, že to Bri měla po ní, ale teď už se to nikdy nedozví. Posledních pár měsíců se pokoušely si to všechno pospojovat. Ještě pořád se snažily rozplést svou minulost. Aspoň měly jedna druhou. Ale koho měla Bristol, aby jí pomohl? Cat se udělal v krku knedlík.

„Ona to zvládne,“ řekla Harper, jako by Cat četla myšlenky. „To bylo to poslední, co mi řekla, abych si nedělala starosti: *Znáš mě. Já to zvládnou.*“

Ale slova, která budou už napořád znít v Catině hlavě, byla to poslední, co Bristol řekla jí: *Jaks mi to mohla neříct? Věřila jsem ti. Běž ode mě pryč. Táhni do háje.*

KAPITOLA 9

Kierus se plahočil lesem. Byl zázrak, že se vůbec dostal takhle daleko. Když ho v té stodole obklíčila Kasta s ostatními rytíři, myslel si, že je jeho pátrání po Maire u konce, ale potom ucítil pevné sevření kolem pasu a už se řítíl absolutní temnotou. Noční skok. Tvrdě přistál v náručí nějaké ženy. Měl sotva čas se nadechnout, než se vrhla do dalšího skoku a potom dalšího.

„Tak,“ řekla při posledním přistání. „Tohle by vás mělo udržet mimo jejich dosah dost dlouho na to, abyste jim utekl. Běžte, pane Keatsi, pokud možno domů, jak chtěla Bristol, ale pochybuji, že poslechnete mě, když jste neuposlechl ji.“

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Bristolina kamarádka. Tohle dělám jenom kvůli tomu, jak se o vás bojí. Nic víc nepotřebujete vědět.“ Odmítla mu říct cokoliv dalšího. Podezřavě si ji prohlížel, protože Bristol nikdy nebyla ten typ člověka, co snadno navazuje přátelství. Obrátila se a rozběhla se do lesa, kde vyskočila do vzduchu a proměnila se v obrovskou bílou lvici, než mu zmizela ve stínech. Měňavkyně.

Ať už byla kdokoli, byl jí vděčný – ale měla pravdu. Neměl namířeno domů.

Byl tam Fritz, ten na Cat a Harper dohlédne a magickou ochranu oken a dveří taky obnovovat dokáže. Fritz byl věrný. Postará se, aby se jim nic nestalo.

Kierus dorazil k úzké říčce a několik kilometrů kráčel podél jejího břehu. V pomalu plynoucí hladké hladině se odráželo zelené a žluté listí nad ním. Povislé větve se skláněly dolů a skoro se dotýkaly řeky. *Jako zvědavé prstíky.* Tak to popsala Maire. Cítil to v kostech – byl blízko. A potom ho uviděl, vykukoval ze stromů, když prošel zákrutou.

Starý vodní mlýn byl rozbitý a jeho dřevěná koryta zarůstala mechem. Kolo se vrzavě houpalo tam a zpátky a jeho pohyb byl jediným důkazem, že tu vůbec byl nějaký proud. Opuštěný, poklidný, izolovaný. Nebylo divu, že sem Maire tak ráda chodila. Chatka vedle mlýna vypadala celkem bytelně, i když okennice visely nakřivo, jako brýle, které si někdo špatně položil na nos.

Kierus vyšel po schodech. Dřevěná veranda zavržala pod jeho váhou. Jakmile otevřel dveře a vstoupil do chatky, jeho spánky zalila horkost. *Její stav.* Stál uprostřed místnosti, vznosně a důležitě jako královský trůn, ale útek, dobrého čtvrt metru už hotové deky, pokrývala hustá vrstva prachu. Osnova za ním byla prověšená a visely z ní prohnílé nitě. Stav byl stejně opuštěný jako zbytek mlýna. Maire tu od svého návratu do Elphame nebyla. Měl to být Kormickův trest, nebo na tohle místo zapomněla? Zapomněla i na něj a jejich dcery?

Přistoupil k němu blíž. Na zemi vedle pedálů ležely úhledně vyrovnané kožené nazouváky, které ráda nosila při tkaní. Poklekl, přitiskl si zaprášené boty k hrudi a snažil se přemoci bolest, která se mu drala do hrdla. *Maire. Lásko moje.* Rychle se postavil, odmítal se nechat přemoci zoufalstvím. Byl přece válečník, div Danu. Tuhle bitvu nehodlal prohrát. Mrštil botami na druhý konec místnosti a rozhodl se místo svojí ztráty zaměřit na hněv ve svém nitru.

„Ještě to neskončilo,“ procedil mezi zaťatými zuby.

Přecházel po místnosti. Teď bude muset zavítat do hlubin Fomorie. Jinak Maire nenajde. *A jak přesně si myslíš, že ji přivedeš domů? Zaklepeš Kormickovi na dveře a zeptáš se, jestli s ní můžeš mluvit?* Tenhle výsměšný tón v Bristolině hlasu nikdy

předtím neslyšel, minimálně ne zaměřený na něj. To dokonalé pohrdání. Vždycky v něj věřila.

Bristol ví, cos jí udělal.

Znovu ho zasáhlo Tyghanovo odsouzení. Polkl, jeho hněv ustoupil. Vybavil si přesný okamžik, kdy s Maire přiložili na Bristolinu jemnou kůži to klíště. Bylo jí teprve sedm měsíců. Angus se pro toho tvora vplížil do dílny zrůdností vrchní čarodějky. Neměli jinou možnost. Už objevovala svoje schopnosti a vůně její magie začínala přitahovat nechtěnou pozornost. Skupina rudočepičářů obestoupila její kočárek na tržišti u pobřeží na celou hodinu potom, co přiměla nějakou cetku k levitaci, tak dlouho se jí magie lepila na kůži.

S Maire to klíště nejspíš měli už dávno odebrat, ale po tolika letech se prostě stalo součástí toho, kým rodina Keatsových byla. Pro Bristol bylo jednodušší, namlouvali si, když byla její magie potlačena.

Já nejsem tvoje Brije!

Ale ona bude už navždy jeho a Maireina Brije, jejich *malá bohyně*. A jednoho dne pochopí, jak těžká rozhodnutí museli učinit. Bude vzpomínat na to, jak moc ji milovali, spíš než na to, co jí provedli. Bude vědět, že byli těmi nejlepšími rodiči, jakými být dokázali.

Vzduch v místnosti rozčíslo vrznutí a jeho pohled vystřelil ke dveřím. Venku ohýbal větve stromů vánek. Už si myslel, že to bylo jen prorezlé mlýnské kolo, otáčející se v proudu, ale okamžik nato ucítil na hrdle něco chladného. Ocel.

„Tentokrát se žádné náhlé úniky konat nebudou.“

Ten hlas znal. Byl chladnější než dlouhá čepel, která se mu tiskla ke krku.

Melizan.

„Tak jdeme, zrádce,“ vybídla ho. „V paláci máme připravené speciální ubikace jen a pouze pro tebe.“

KAPITOLA 10

Tyghan tiše otevřel Bristoliny dveře. Byla pořád ještě tma a on doufal, že ji neprobudí. Vyklouzl ven, když bylo ještě do úsvitu daleko, aby u hlídky zkontroloval stav oblohy a hranic. Od té zpackané záchrany uplynuly dva dny a ve městě byl i nadále překvapivý klid. Nastalo klidné a tiché ráno. Ale oddych, který měl přijít s ním, se nekonal. Něco v jeho nitru bylo stále napjaté. Možná ze sebe nemohl setřást ten pohled na Bristolin zakrvácený krk.

Když vstoupil do pokoje, uslyšel tekoucí vodu. Už byla vzhůru. Došel do koupelny a našel ji ve sprše, kde na ni seshora padala voda jako vlahý déšť. Vypadala, že ji noční odpočinek posílil. Oči měla zavřené a líně se smáčela v proudech vody, dlouhé vlasy přilepené na kůži. V místě, kde předtím měla obvaz, si teď omývala krk houbou. Po zranění, které způsobil, tam nebyla ani stopa, a jeho zalila úleva. A když si houbou přejela nadra, dolní část jeho těla zalily ještě další pocity.

„Mohla ses vyspat déle,“ řekl.

Otevřela oči a rty se jí roztáhly do svůdného úsměvu. „Přidáš se?“

Opřel se o zeď a zkřížil paže na hrudi. „Užívám si výhled odsud.“

Pokrčila rameny a dál se myla, ale pomaleji, sjela houbou dolů po noze, potom jí vyjela zpátky po vnitřní straně stehna.

Když dorazila k podbřišku, tak houbu zmáčkla a po kůži se jí rozprskly bubliny. Zabolelo ho v rozkroku.

Úkosem se na něj podívala a svezla pohled k jeho slabinám, kde mu kalhoty napínala boule.

„Ano,“ řekla, „vidím, že si ten výhled užíváš.“

Vykasal si košili z kalhot, přetáhl si ji přes hlavu a odhodil na podlahu. Měl její plnou pozornost. Když se dostal ke kalhotám, zpomalil, věděl, že i ona je nedočkavá.

„Jen tě upozorňuju,“ řekl, když si rozeplnul první knoflík poklopce, „jestli tam za tebou vlezu, budeš o slitování prosit ty. Na rozdíl od té noci, kdys všechno řídila ty, budu teď velet já. A tentokrát nebudu mlčet. Mám toho hodně na srdci. Třeba to, jak moc tě chci ošukat.“

Z řas jí stékala voda. „To zní zajímavě. Jsem jedno velký ucho.“

Rozeplnul další knoflík a vystavil tak svou dychtivost na odív. Bristol se zakousla do spodního rtu. Poslední knoflík a kalhoty mu spadly ke kotníkům. Odkopl je a ona se hluboce rozechvěle nadechla. Třemi kroky přešel k ní pod sprchu, vzal jí z ruky houbu a zezadu se k ní přitlačil. Byla uvězněná mezi ním a mrmostovou zdí, na tváři cítila dotyk jeho rtů.

„Vždycky ti budu vydaný na milost, Bri,“ zašeptal. „Navždy budu tvůj. Ale v tuhle chvíli patříš ty mně a mám v plánu si pořádně přivlastnit každický centimetr tvého těla.“ Sjel dlaní po jejím kluzkém podbřišku, zabořil prsty do hustého porostu pod ním a jeho prostředník jí vklouzl mezi nohy. Zasténala a natlačila boky vstříc jeho ruce. Nabobtnala pod jeho dotykem a on ji laskal, zatímco jí rty letmo přejel po rameni.

„Tentokrát budeme mluvit. Řekneš mi, jak chceš, abych tě šukal. Chci, abys to křičela. A chci se dozvědět o všech způsobech, kterýma chceš, abych se tě dotýkal. Chci, abys byla zadýchaná a vyčerpaná a stejně škemrala o přídavek. Ale úplně nejvíc ze všeho chci, abys mi řekla, že mě miluješ, protože bez tebe nemůžu dýchat.“

Zasténala jeho jméno a on si ji obrátil čelem k sobě. „Miluju tě,“ zašeptala úpěnlivě, aby mezi nimi nezůstávaly žádné

pochybnosti. Jeho útroby se zkroutily žárem, jeho ústa se snesla k jejím a jeho jazyk jí vnikl mezi rty. Nepulzovala jen jeho erekce, ale každá jeho část, od kůže po duši. Chtěl se jí plně a zcela oddat a ochránit ji před čímkoli, co by jí kdy mohlo ublížit.

Všechno na ní, od zvuku jejího hlasu po žár v jejích očích, ho rozpalovalo. Svezla se k zemi a pod proudem vody ze sprchy si ho vzala do úst. Škádčila ho jazykem, sevřela kolem něj rty. Dýchal rozdechvěle, roztočila se mu hlava. Se stupňujícím se tlakem v slabinách čím dál víc ztrácel kontrolu, až poklekl vedle ní. Chytil ji za obě zápěstí a stáhl ji pod sebe. Voda mu bušila do zad, jimiž Bristol stínil, a její oči byly jako zlatavé tůně upřené do těch jeho. „Ještě jsem s tebou neskončil,“ řekl.

Mezi těžkými nádechy zašeptala: „Měl bys vědět, Tyghane Trénallisi, že tě nikdy nebudu prosit o smilování, protože chci, abys nikdy nepřestával.“

„Pozor, co si přeješ.“

„Zase to vychloubání?“

„Jenom snaživost. A já většinou dostanu věci, o které se snažím.“

Laskal ji rty na krku, na rameni, až se zastavil na nadrech. Chutnala jako léto a švestky a smetana. Jazykem obkroužil bradavku a něžně podráždil hebkou kůži zuby. Její sténání v něm rozpoutávalo šílenství, jeho krev vřela, srdce mu bušilo jako zběsilé. Odolával nutkání do ní hned v tu chvíli vniknout, aby co nejvíc protáhl její slast. Prozkoumával její hedvábnou kůži, její žebra, břicho a ještě níž, až se jeho ústa ocitla mezi jejíma nohami. Začala oddychovat přerývaně, sténat jako v deliriu a za pár vteřin už ho začala prosit. „Tyghane, počkej. Já už jsem – počkej.“ Lapavě oddychovala a zvedala boky k němu. On nepočkal a ona taky ne. Pomalu a nemilosrdně ji přivedl k vyvrcholení, její svaly se napjaly, zařaly, její sténání bylo ochraptělé, až se zdálo, jako by vůbec nedýchala. On byl tak vzrušený, že by ho k orgasmu klidně mohly přivést jen její zvuky. Její vášeň konečně začala sestupovat z vrcholku, i když mu pořád pulzovala v ústech, a když ustoupila, vydral se z ní dlouhý, roztřesený povzdech.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Poslední přání Bristol Keatsové. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.